

Hồi Sinh

Tạ Quang Khôi

Hồng Thu hồi hộp nhìn qua cửa sổ, chờ đợi người tình để cùng tới tòa án quận làm hôn thú. Nàng nghe lòng rộn rã, vui tươi. Nàng đoán Hưng cũng vui như nàng lúc này. *“Không chừng chàng còn vui hơn mình nữa!”* nàng mỉm cười nói một mình. Hồng Thu và Hưng chỉ mới yêu nhau không đầy nửa năm mà đã quyết định chính thức thành vợ thành chồng. Hơn một lần nàng thầm tự hỏi như vậy có quá vội không? Rồi nàng lại tự trả lời *“Không!”*. Nàng và Hưng quen nhau đã nhiều năm, không phải chỉ mới năm, bảy tháng. Nhưng sự quen biết này cũng có hơi khác thường.

Thoạt tiên, Hồng Thu chỉ quen vợ của Hưng khi hai người cùng làm một sở, cách đây khoảng năm, sáu năm. Họ thân nhau đến độ kết làm chị em. Nhận thua Hồng Thu ngót mười tuổi nên làm em. Hai người lúc nào cũng chị em, em em như ruột thịt. Hưng chỉ hơn vợ hai tuổi nên cũng gọi Hồng Thu là chị và xưng em. Tình bạn càng ngày càng trở nên thắm thiết, coi nhau như một gia đình, có chuyện gì cũng bàn với nhau, không hề giấu diếm.

Vợ chồng Hưng có hai con, một trai một gái. Cả hai đều sắp học xong trung học và gọi Hồng Thu bằng bác. Hồng Thu chỉ có một con trai và đang học đại học, nội trú ở một tiểu bang khác. Vừa đường xá xa xôi vừa bận học, thằng nhỏ ít khi về thăm mẹ. Chồng Hồng Thu đã chết trong trại tù cải tạo ở một tỉnh miền rừng núi Bắc Việt. Khi nghe tin chồng chết, nàng đau khổ đến thẩn thờ cả người, lúc nào cũng nguyện rửa bọn cộng sản đã giết chồng. Lắm lúc nàng không thiết sống nữa, nhưng đứa con nhỏ đã không cho phép nàng liều lĩnh. Cha mẹ và các anh chị em nàng thay phiên nhau đến khuyên nhủ, an ủi nàng. Họ tìm mọi cách để làm nàng vui. Dần dần nàng cũng khuây khỏa phần nào. Nhưng trong lòng, vẫn tự cho là mình đã chết, hồn đi theo chồng, xác còn ở lại để lo cho con. Nàng chính là một *“vị vong nhân”*. Cả năm sau nàng mới thực sự lấy lại được bình tĩnh.

Một hôm, nhìn con vô tư đùa nghịch, nàng chợt nhận ra rằng con nàng không thể sống chung với kẻ thù đã giết chết cha nó. Tương lai của một đứa con *“ngụy quân”* vô cùng mờ mịt. Thế là nàng quyết định ôm con ra biển tìm tự do. Cuộc vượt biên thành công và hai mẹ con nàng được định cư ở Mỹ. Sau một thời gian học Anh văn, nàng xin đi làm. Trong mấy năm đầu, nàng đã phải thay đổi công việc nhiều lần. Cuối cùng nàng được làm chung sở với Nhận. Có gia đình Nhận, nàng cũng cảm thấy đỡ cô đơn. Ngoài giờ làm việc, chị em chạy qua chạy lại, cùng đi mua bán, cùng tham dự những buổi giải trí công cộng. Rồi nàng coi gia đình cô em kết nghĩa như chính gia đình mình. Vui buồn có nhau.

Nhưng niềm vui chóng qua, buồn đau dồn dập bỗng kéo tới. Nhận bất thành linh lên cơn đau tim rồi ra đi một cách tức tưởi. Vì thương hai đứa con của Nhận không ai chăm nom, lo lắng, nàng thường lui tới để chỉ bảo các cháu thay mặt mẹ chúng. Thời gian trôi nhanh, ngày giỗ đầu của Nhận đã tới. Hưng là đàn ông, lúng túng không biết nấu nướng gì, Hồng Thu phải lo hết. Nàng vẫn thầm tự nhủ: *“Đã kết nghĩa là chị em thì mình cũng nên lo cho cô ấy đàng hoàng.”*

Rồi sau ngày giỗ ít lâu, Hưng bỗng nói với Hồng Thu:

- Chị ạ, đêm qua em mơ thấy nhà em về.

Nàng vui vẻ hỏi:

- Trông cô ấy thế nào? Có vui không?”

Hưng khẽ thở dài, lắc đầu :

- Không, chị ạ. Trông nhà em buồn lắm.

Nàng buột miệng :

- Tội nghiệp! Chắc cổ nhớ chồng nhớ con.

Giữ im lặng một lát, Hưng nói :

- Nhà em... khuyên em...

Không thấy Hưng nói tiếp nàng tò mò hỏi :

- Khuyên chú cái gì?

Hưng rụt rè một lát :

- Khuyên em nên... tục huyền...

Nàng vui vẻ reo lên :

- Ô, nên lắm, nên lắm!

Hưng chép miệng :

- Nhưng em rất sợ cảnh di ghê con chồng vì em cũng thương các cháu lắm. Đó là những kỷ niệm quý báu mà nhà em để lại cho em.

Nàng góp ý :

- Chú nên tìm người nào cũng thương các cháu như con ruột.
- Dạ, em cũng nghĩ như vậy...Mà nhà em cũng muốn như vậy.
- Thế chú đã kiếm được ai chưa?

Hưng nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt buồn buồn, dăm chiêu :

- Nhà em đã kiếm giùm em.

Nàng lại reo lên lần nữa :

- Như vậy thì tuyệt quá rồi. Cô mà chọn thì chắc phải đúng.
- Dạ, đúng, nhưng...nhưng...khó quá.

Nàng tò mò:

- Khó như thế nào?

Hưng giữ im lặng rất lâu khiến nàng bắt đầu sốt ruột, nhưng không tiện giục. Cuối cùng Hưng nói với một vẻ lo lắng :

- Sợ người ấy không chịu.

Nàng liền hỏi :

- Ai mà khó vậy?

Hưng lắc đầu :

- Em biết người ấy không khó, nhưng chuyện này hơi...kỳ cục.
- Chú thử nói tên xem tôi có quen không. Nếu quen, tôi sẽ cố gắng thuyết phục giùm chú.
- Dạ, em cũng mong chị cố gắng thuyết phục giùm em.

Nàng sốt sắng :

- Tôi hứa sẽ thuyết phục bằng được.

Hưng bỗng đổi mặt buồn thành vui :

- Được chị hứa là em mừng rồi. Thế nào em cũng thành công.

Nàng liền gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nào chú cho tôi biết tên người đó đi.

Hưng lại ngập ngừng, rồi bẽn lẽn nhìn nàng nói :

- Người đó chính là...chị.

Nàng đứng bật lên, la lớn :

- Cái gì? Chú nói cái gì?

Hưng giữ im lặng, chỉ dăm đôi mắt nhìn nàng. Nàng bỗng trở nên lúng túng trước vẻ dăm đôi mắt ấy. Nàng nhìn quanh như muốn cầu cứu ai, nhưng căn nhà vắng tanh vì hai con của Hưng đã đi chơi. Như muốn trốn đôi mắt dăm đôi mắt của Hưng, nàng quơ vội cái bóp để trên bàn, chạy ra xe hơi, mở máy phóng thẳng về nhà.

Chuyện bất ngờ xảy ra làm Hồng Thu hoảng hốt, hồi hộp không nguôi. Chưa bao giờ nàng thấy có một cuộc tỏ tình kỳ lạ như vậy. Nàng không trách Hưng, chỉ ngạc nhiên vì dù sao nàng với Hưng cũng không phải là chị em, không họ hàng thân thích. Hưng cũng không phải là người đàn ông xấu xí hay hư hỏng. Không những thế, nàng còn cho rằng Hưng có thể kiếm vợ trong đám những cô gái trẻ, chưa chồng, vì Hưng cao lớn, đẹp trai và có nghề nghiệp vững chắc. Tại sao Hưng lại chọn nàng? Nàng không những hơn tuổi Hưng mà cũng không phải là người có nhan sắc "chim sa cá lặn".

Thật ra, Hồng Thu cũng là người đàn bà xinh đẹp nhưng từ ngày góa chồng, nàng tự coi mình như sống tạm, chưa chết mà thôi, như ngày xưa người ta vẫn quan niệm người đàn bà góa chồng là "vị vong nhân". Nàng không trang điểm để đàn ông không chú ý, có như vậy mới không bị ai làm phiền, nàng thầm nghĩ. Do đó, trong ngót hai chục năm qua, chỉ có một vài người tỏ tình với nàng, nhưng không tha thiết lắm. Khi nàng từ chối, họ bỏ đi mất tiêu ngay. Đôi khi nàng cũng cảm thấy lẻ loi, buồn bã, nhất là từ ngày thằng con nàng vào ở nội trú. Có những đêm nằm trần trọc, nàng cũng thoáng nghĩ tới một cuộc sống lứa đôi. Trong thời gian gần đây thỉnh thoảng nàng cũng mơ ước

một vòng tay đàn ông rắn chắc. Nhưng rồi nàng vội vàng xua đuổi niềm mơ ước “tội lỗi” đó đi. Nay bỗng được Hưng tỏ tình, Hồng Thu vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm. “Ừ, nàng tự nhủ, mình đâu có phải là đồ bỏ” Lòng tự ái của nàng đã được thoả mãn phần nào. Tuy nhiên, nàng vẫn thấy “nó kỳ kỳ làm sao ấy”. Đang là chị em, bỗng nay thành vợ chồng. Có thể bạn bè, những người chung quanh, sẽ cho là “gà què ăn quần cối xay”. Bộ trên đời này hết đàn ông rồi sao?

Về đến nhà, Hồng Thu quyết định cắt đứt liên lạc với Hưng. Không, nàng nói thầm với mình, không thể làm vợ chú ấy được. Nhưng cái quyết định ấy cũng khiến nàng hơi tiêng tiếc. Tự nhiên nàng thấy căn nhà của mình trống trải làm sao ấy. Nàng thay quần áo rồi lên giường nằm suy nghĩ vẩn vơ. Đôi mắt đắm đuối của Hưng lại ám ảnh nàng, không làm sao xua đuổi được. Bỗng chuông điện thoại reo vang. Nàng chồm dậy định nhắc máy lên nghe, nhưng khi thấy số của người gọi là số của nhà Hưng, nàng kịp thời ngừng lại. Suốt ngày hôm đó chuông điện thoại reo nhiều lần. Đến chiều tối, có tiếng gõ cửa. Nhưng Hồng Thu không mở vì thấy Hưng đứng chờ bên ngoài.

Hôm sau, Hồng Thu đến sở làm, đã thấy Hưng đợi ở bãi đậu xe. Nàng hơi giật mình hoảng sợ, tự hỏi phải đối phó thế nào nếu Hưng bước đến hỏi chuyện. Nhưng may quá, Hưng không làm phiền nàng. Anh chỉ đứng xa xa ngó nàng với đôi mắt buồn thảm, tuyệt vọng. Đôi mắt ấy đã làm nàng mất bình tĩnh suốt ngày hôm đó. Rồi mấy ngày liền, nàng tìm cách lẩn tránh Hưng. Đến cuối tuần, nàng nhận được thư của con Hưng. Hai đứa con than bị cha bỏ đói vì suốt ngày cha chúng chỉ ngồi buồn bã, ủ rũ, không làm gì hết, cũng không đến sở luôn. Có lần, chúng thấy Hưng ôm mặt khóc nức nở. Chúng không hiểu tại sao cha chúng lại như vậy. Đi học về, chúng phải lo việc nấu ăn, nên có rất ít thì giờ làm “homework”. Hồng Thu rất xúc động khi đọc lá thư đó.

Nàng không hiểu nàng xúc động vì hai đứa nhỏ bị bỏ đói hay vì sự đau buồn của Hưng. Nhưng nàng quyết định phải giúp hai đứa nhỏ. Nàng nấu cơm và làm đồ ăn rồi mang đến nhà cho chúng. Nàng biết giờ chúng về học, đứng đợi ở góc đường xe buýt nhà trường thường đậu. Khi chúng xuống xe, nàng đưa đồ ăn cho chúng. Nàng nhất định từ chối khi chúng năn nỉ mời nàng vào nhà. Hai hôm sau nàng lại tới với mấy hộp đồ ăn. Nàng vừa xuống xe, Hưng chợt xuất hiện. Nàng giật mình hoảng sợ. Nhưng anh không làm gì hết, chỉ đứng xa xa ngó nàng. Chỉ mới có mấy ngày mà Hưng trông gầy hảnh đi, đầu tóc rối bời, đôi mắt rưng rưng ướt. Chưa bao giờ nàng nghe lòng mình tê tái bằng lúc này. Trời ơi, nàng thầm kêu, sao chàng trông thảm hại thế nhỉ? Nàng đã gọi Hưng bằng “chàng” mà không hay.

Trong khi Hồng Thu lúng túng chưa biết nên phản ứng thế nào trước sự xuất hiện bất ngờ của Hưng, anh lên tiếng:

- Xin mời chị vào nhà để em được nói chuyện với chị lần chót.

Nàng không đáp, chỉ đứng im ngó anh.

- Xin chị đừng từ chối.

Nghe giọng nói nghẹn ngào của anh, nàng không khỏi xót xa. Khi Hưng quay bước về nhà, nàng ngập ngừng đi theo anh. Khi hai người đã vào hẳn trong nhà, Hưng đi thẳng tới bàn ăn, chỉ một lọ nhỏ để giữa bàn, thờ dài nói:

- Đây là lọ thuốc ngủ, em sẽ uống hết cả lọ để đi theo nhà em. Trước khi chết em chỉ xin chị một điều duy nhất là chị hãy thương hai cháu. Chúng đã mất mẹ, bây giờ lại mất cha nữa. Chỉ còn...bác thôi.

Nói xong, anh với tay lấy lọ thuốc. Hồng Thu bỗng lao tới cạnh bàn, dằng lấy lọ thuốc trong tay Hưng, nói lớn:

- Không, chú không chết được.

Hưng vội giữ chặt lọ thuốc. Nàng vẫn cố dằng ra. Thế là hai người giành giật nhau, vô tình đụng sát bên nhau. Hưng liền buông lọ thuốc ra, vòng tay ôm ghì lấy Hồng Thu. Nàng đẩy dựa phản đối, nhưng vòng tay Hưng xiết chặt hơn. Đồng thời anh hôn tới tấp lên mặt, lên cổ, lên mắt nàng. Một luồng hơi nóng bỗng đột nhập thân thể nàng. Nàng thấy hưng hực trong lòng một sự ham muốn. Chân tay nàng trở nên luống cuống, người nàng mềm nhũn. Nhưng nàng vẫn còn đủ bình tĩnh né tránh nụ hôn môi của Hưng.

Sau mấy lần cố gắng hôn lên mặt nàng không được, Hưng bỗng gục đầu lên vai nàng nức nở khóc. Tiếng khóc của Hưng làm nàng luống cuống. Hấn bỗng buông nàng ra, rồi thều thào:

- Em biết chị không yêu em, thôi em chết cho rồi.

Câu nói này khiến Hồng Thu có cảm tưởng mình bị tước đoạt mọi khí giới. Sức đề kháng trong nàng hoàn toàn biến mất. Vừa lúc đó, có tiếng mở cửa. Hồng Thu hoảng sợ đẩy Hưng ra, vội đi về phía cửa, lao vụt ra ngoài khi cửa vừa mở trước sự ngỡ ngàng của hai đứa con Hưng.

Trên đường về, Hồng Thu phải cố lấy lại bình tĩnh để lái xe. May mắn là nàng về đến nhà bình yên. Nàng vừa bước xuống xe đã trông thấy xe Hưng đậu ngay sau xe mình. Nàng bước nhanh về nhà như muốn chạy trốn. Nàng định mở cửa nhưng luống cuống làm rơi chùm chìa khóa. Hưng vừa bước tới, cúi nhặt lên, rồi mở cửa giúp nàng. Cửa vừa đóng lại, anh đã ôm lấy nàng. Lần này nàng không chống cự nữa, đón nhận nụ hôn nồng cháy trên môi. Từ lúc đó, nàng như nửa mê nửa tỉnh. Nàng nhắm mắt lại để tận hưởng niềm hoan lạc mà nàng đã quên đi từ ngày chồng lên đường đi tù cải tạo. Hưng bế bổng nàng lên, rồi nàng nghe có tiếng mở cửa phòng ngủ...

Thế mà đã gần sáu tháng trôi qua. Trong nửa năm ấy Hồng Thu cảm thấy sinh lực trong người nàng phục hồi nhanh chóng. Nàng đã sống lại sau những năm tự coi mình đã chết khi góa chồng. Nàng thầm cảm ơn việc kết nghĩa chị em với Nhạn. Nhờ nó nàng đã gặp Hưng. Nghĩ đến chuyện kết nghĩa, nàng bỗng phì cười nhớ lại một đêm ân ái. Trong cơn mê đắm Hưng hôn hôn thì thầm bên tai nàng "Chị Thu! Chị Thu!" Nàng phát nhẹ lên cái lưng trần của anh nhắc: "Đến thế này mà còn chị chị em em cái gì nữa." Nhưng Hưng vẫn tiếp tục gọi "Chị Thu", rồi chính nàng cũng bị lôi cuốn vào cơn mê của anh. Mãi mấy tuần sau Hưng mới sửa được cách xưng hô. Từ đó hai người "anh em" với nhau.

Hưng đến đúng giờ đã hẹn, ăn mặc chỉnh tề như một chú rể, chỉ thiếu một bông hoa hồng trên ngực áo thôi. Hai người ôm nhau hôn nồng nàn, rồi Hưng hỏi :

- Sao em chưa trang điểm?

Nàng cười :

- Em xong hết cả rồi, chỉ chưa tô son lên môi thôi.

Hưng tò mò :

- Tại sao?

Nàng liếc mắt đưa tình :

- Thế mà cũng hỏi. Để chờ anh hôn xong mới tô, cho son khỏi dính sang môi anh.

Hưng phì cười :

- Em thật kỹ càng. Thế lỡ anh không hôn thì sao?

Nàng nũng nịu đáp ngay như đã có sẵn câu trả lời :

- Thì em không ra tòa với anh nữa."

Hưng lại ôm ghì lấy người yêu :

- Hú vía! Suýt chút nữa anh lại bị em hành hạ. Thế mới biết ở hiền gặp lành.

Nàng trề môi:

"Ờ đó mà hiền. Hiền đã chẳng quyến rũ chị nuôi ăn nằm với mình. Tội to như vậy mà còn chưa biết sao?"

Hưng cười :

- Bộ em không thích ăn nằm với anh sao?

Nàng lườm yêu anh :

- Không thích mà cứ đeo cứng anh như sam thế này?

Hưng cười :

- Chẳng biết ai đeo cứng ai. Không có em thì anh chết còn hơn.

Nàng bĩu môi :

- Xạo! Cứ giả bộ đòi tự tử làm người ta sợ muốn chết.

Hưng cười xòa:

- Không giả bộ làm sao được em yêu như bây giờ.

Thế là cả hai cùng cười khúc khích. Hưng giục:

- Thôi, em đánh sấp môi đi rồi mình còn lên đường, kéo muộn rồi. Tới đó cũng còn phải chờ lâu.

Nàng ngoan ngoãn đáp:

- Dạ, xin anh chờ em chỉ năm phút thôi.

Sau khi ký hôn thú, vừa ra khỏi tòa án, Hưng bỗng ôm ghì lấy vợ, hôn nóng bỏng lên môi nàng. Hồng Thu không phản đối mà cũng không đáp ứng, chỉ cười:

- Kỳ quá! Giữa ban ngày ban mặt, giữa nơi công cộng.

Hưng thần nhiên đáp:

- Ở Mỹ, người ta hôn nhau giữa chốn công cộng là thường. Thế là bây giờ em hết chạy trốn anh rồi.

Hồng Thu tát yêu chồng:

- Em mới sợ anh bỏ rơi. Bây giờ thì cả hồn lẫn xác em thuộc về anh rồi. Nói cho ngay, em mới chính là người phải cảm ơn anh. Nhờ anh, em đã hồi sinh, em đã lại yêu đời như hồi em còn trẻ.

Hưng ngắt lời vợ:

- Em không những hồi sinh mà còn hồi xuân nữa. Em đẹp hẳn ra, cứ hơ hớ, làm anh mê mẩn, không lúc nào là không tơ tưởng đến em. Ngồi trong sở, anh chỉ mong sớm về nhà để được ôm em vào lòng. Thế mới biết người ta nói đúng ghê. Văn chương chữ nghĩa bẽ bẽ...

Hồng Thu nghiêm mặt, ngắt:

- Không, em không thích giỡn như vậy đâu, đừng có nói nhảm. Em sống lại thật đấy.

Rồi nàng kể cho Hưng nghe nỗi ám ảnh "vị vong nhân" suốt mười mấy năm trời. Bây giờ, nhờ tình yêu của anh, nàng đã xoá bỏ được ám ảnh đó. Nghe xong, Hưng bỗng cười phá lên:

- Thì ra em cổ lỗ sĩ như vậy đó. Em đừng có tin mấy lão hủ nho ấy. Mấy ông là một lũ ích kỷ chỉ muốn dành phần lợi về cho đàn ông thôi. Nào là đàn ông có quyền 'năm thê bảy thiếp' mà đàn bà thì 'gái chính chuyên chỉ có một chồng'. Rõ ràng là họ về phe với nhau để ăn hiếp đàn bà. Vì em tin mấy lão hủ nho đó nên đã bỏ phí một thời gian dài trong cuộc đời ngắn ngủi này. Nhưng nghĩ cho cùng nếu em không tự coi như đã chết, đâu có đến lượt anh được làm chồng em.

Hồng Thu có vẻ suy nghĩ, rồi nói:

- Em cho là mình có duyên tiền kiếp nên em mới đợi chờ anh. Trong ngót hai chục năm trời ấy, cũng có người theo đuổi em mà em đều từ chối hết. Bây giờ thì em mãn nguyện lắm rồi vì em đã có anh.

Hưng nhìn quanh, thấy có lác đác người trong bãi đậu xe, vội nói:

- Thôi, mình lên xe đi. Hôm nay còn nhiều việc phải làm, vì dù sao cũng là ngày... tân hôn mà.

Khi hai người đã ngồi trong xe, Hưng còn ôm hôn vợ trước khi mở máy. Hồng Thu cười, âu yếm vuốt má chồng

- Mình như là một cặp vợ chồng trẻ mới cưới ấy. Cứ xoắn lấy nhau, chẳng dám xa nhau nửa bước.

Hưng đáp ngay :

- Thì mình không còn trẻ, không mới cưới là gì. Sợ rằng ở cái tuổi này, mình còn hung hăng hơn bọn trẻ nữa, vì mình đều đã có nhiều kinh nghiệm...chiến trường.

Hai má Hồng Thu bỗng đỏ ửng, nàng ngoảnh mặt đi để giấu nụ cười bên lên. Khi đã ra khỏi bãi đậu xe, nàng lên tiếng:

- Em đã đặt bàn ở tiệm ăn. Tối nay, tất cả gia đình mình ăn mừng ngày cưới của chúng ta. Em không mời ai hết, chỉ có vợ chồng mình và các con thôi.

Hưng gật đầu :

- Thế là phải. Anh cũng không thích khách khứa, chỉ tổ bận rộn, phiền phức.

Ngập ngừng một chút, nàng lại nói :

- Mình nên thu về một mối, anh ạ.

Hưng hỏi ngay :

- Nghĩa là em dọn về với anh?

Nàng lắc đầu :

- Không, anh và hai con về nhà em.

Hưng kêu lên :

- Ủa! Sao lại kỳ vậy? Xuất giá tòng phu chớ sao lại...phu tòng? Thế là em ngược đời đấy.

Nàng nhìn anh cười tinh nghịch :

- Vậy mà anh chê các cụ nhà nho là hủ lậu. Anh có hơn gì họ không?

Hưng cãi :

- Thì ai cũng vậy hết. Đàn bà lấy chồng phải theo chồng, có ai lại bắt chồng theo mình đâu.

Nàng cười :

- Đó là chuyện ngày xưa rồi, anh ơi. Bây giờ chẳng ai theo ai mà mượn nhà ở riêng với nhau. Sở dĩ em không muốn đến nhà anh vì...vì em sợ lắm...

Hưng ngạc nhiên :

- Sợ cái gì?

Nàng rụt rè :

- Em sợ...sợ bóng hình của Nhuận. Thật ra, em thấy kỳ lắm.

- Bộ em sợ ma?"

- Không, em không sợ ma, mà chỉ sợ hình ảnh Nhuận lẫn quất trong ngôi nhà của anh. Vô bếp, em thấy Nhuận đang nấu nướng. Vô phòng tắm, em thấy Nhuận đang tắm. Vô phòng ngủ, em thấy Nhuận và anh đang...ăn nằm với nhau, bây giờ lại vẫn cái giường ấy, em thế vô chỗ Nhuận... Em không ghen mà cũng không sợ ma, nhưng em biết ngôi nhà ấy tràn đầy hình bóng Nhuận, vì anh và Nhuận ở đó đã nhiều năm, tất cả mọi vật đều có dấu vết kỷ niệm của cô ấy.

Suy nghĩ một lúc, Hưng gật đầu:

- Em nói đúng. Chính anh cũng thấy hình bóng Nhuận khắp mọi nơi.

- Vậy thì ngay ngày mai, anh và các cháu sẽ dọn hết sang nhà em. Còn đêm nay, mình động phòng ở nhà em."

Nàng phì cười :

- Mình động phòng cả mấy trăm lần rồi, đều ở trong phòng ngủ của em, có gì mới mẻ đâu.

Hưng cười theo vợ, rồi nói :

- Dọn nhà xong, mình đi hưởng tuần trăng mật ở Hạ uy di. Khi trở về, mình sẽ bán cả hai căn nhà để mua một nhà mới rộng rãi hơn.

Nàng vui vẻ tán thành :

- Em cũng nghĩ vậy. Dù sao mình cũng là vợ chồng mới, phải không anh?

Hưng liền nịnh:

- Em nói gì mà chả đúng. Bây giờ đối với anh thế gian nhất vợ đến nhì trời.

Rồi anh cười phá lên.

Chưa bao giờ Hồng Thu thấy cuộc đời đáng yêu như lúc này.

Tạ Quang Khôi

(3/2008)